

R

REVEIL-SERIE

JEZUS ONTVANGT DE ZONDAARS

THEODORUS VAN DER GROE

No. 495

JUNI 2013

THEODORUS VAN DER GROE

Theodorus van der Groe werd op 3 september 1705 te Zwammerdam geboren. Zijn vader, Ludovicus van der Groe, was daar predikant; de naam van zijn moeder is Johanna Laats. Ook van moederszijde behoorde Van der Groe tot een familie van predikanten. Met zijn oudere zuster Eva heeft Van der Groe zijn leven lang een nauwe geestelijke band onderhouden. Een jongere broer is later predikant geworden in Zoeterwoude.

In 1724 ging Theodorus theologie studeren in Leiden. Zijn eerste gemeente werd Rijnsaterwoude (1730). Daar raakte hij onder invloed van piëtistische gelovigen. Kri-tiek op zijn prediking raakte hem diep. Van der Groe en zijn zuster Eva, die na een echtscheiding bij hem was komen inwonen, beleefden daardoor een bekering; eerst Eva in september 1735, Van der Groe korte tijd daarna. Toen hij meer en meer bekend werd als bevindelijk pre-dikant, verdiepte Van der Groe zich in de studie van de reformatorische theologie.

Intussen was hij in 1740 predikant geworden in Kralin-gen. Tot zijn dood op 24 juni 1784 is hij daar gebleven. In het jaar 1754 trouwde hij met Johanna Cornelia Bi-chon, die leefde van 1709-1785.

Als predikant van Kralingen kwam hij kritischer te staan tegenover de piëtistische geloofscultuur van zijn dagen. Velen richtten zich namelijk op het herkennen van de ge-voelige tekenen van de wedergeboorte in hun ziel, zon-der dat ze tot bewuste geloofszekerheid kwamen. Met een beroep op Calvijn en anderen leerde Van der Groe

dat die zekerheid tot het wezen van het geloof behoort. Niet tot het ‘welwezen’ van het geloof zoals toen velen leerden, waardoor men zich tevreden ging stellen met het voorbereidende ‘honger en dorst’ naar de gerechtigheid. Van der Groe stelde dat men dan in feite nog de zaligmakende genade mist.

Terwijl hij met deze zaken theologisch en pastoraal worstelde, raakte hij geboeid door het werk van de Schotse predikers Ebenezer en Ralph Erskine. Zij vonden de juiste verhouding tussen een beschouwing van het verbond onder de beheersing van de uitverkiezing en een prediking met ruime aanbieding van de beloften van het Evangelie. Bevriende Rotterdamse uitgevers brachten vanaf 1747 vele preken van de Erskines in vertaling uit, die soms werden voorzien van uitvoerige inleidingen door Van der Groe. Deze voorredes gaan diepgaand in op de zojuist genoemde geloofsproblematiek.

Toen in 1749 de zogenaamde ‘Nijkerkse beroerten’ ontstonden, met als kenmerk plotselinge bekeerdingen en gemeenschappelijke emoties, verwierp Van der Groe deze opwekking als een uitwas van piëtistische geestdrijverij. Hij heeft in de jaren daarna zijn kritiek uitgewerkt in een tweedelig werk onder de titel “Toetssteen der ware en valse genade” (1752-1753). Met deze publicatie was zijn theologische reputatie in kerkelijk Nederland voorgoed gevestigd.

Opmerkelijk is dat rond 1760, toen in piëtistische kring nieuwe spanningen ontstonden over de rechtvaardigingsleer, men de opvattingen van Van der Groe als tegenpool zag van die van Alexander Comrie, predikant

te Woubrugge. Anders dan Comrie hield Van der Groe de vergeving der zonden door God zo dicht mogelijk bij de bewuste geloofsdaad van de mens.

Uit de kerkenraadsnotulen van Kralingen blijkt dat Van der Groe zijn werk getrouw en gewetensvol heeft verricht, in harmonie met de andere ambtsdragers. Het hart van zijn werk was de prediking die hoorders uit de wijde omtrek naar Kralingen trok. Veel (afschriften van) preken zijn bewaard, o.a. een volledige verklaring van de Heidelbergse Catechismus. Hij preekte analytisch (woord voor woord werd uitgelegd) en onderscheidde in de toepassing zorgelozen, onbekeerlijken, bekommerden en bekeerden. Zijn talrijke biddagpreken getuigen van een profetische instelling. Hij verwachtte een duizendjarige bloeitijd voor de kerk na bekering van de Joden. Van der Groe stond in zijn tijd bekend als een geleerde man, maar ook als een prediker met een negativistische inslag. Het is de vraag of dit terecht is. Ook persoonlijke omstandigheden kunnen een rol hebben gespeeld: op zijn portret is te zien dat hij halfblind was. Toen hij stierf in 1784 werd hij bij zijn moeder en zuster begraven aan de voet van de Kralingse kansel.

Bron:

- Biografisch Lexicon voor de Geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 6, pag. 98-101.

De preek die u hierbij wordt aangeboden is herschreven in de taal en stijl van het tegenwoordige Nederlands.

Het is een preek uit de bundel “De genezing van den blinden Bartimeüs, benevens drie andere belangrijke meditatieën over Job 5:8a, Micha 7:1-2a en Lukas 15:2b”, uitgesproken en nagelaten door de rechterwaardigen Godsmann en Ziener Theodorus van der Groe, in zijn leven Bedienaar des Goddelijken Woords in de Hervormde Gemeente, laatst te Kralingen, pg. 141-162; uitgave te Leiden bij J.J. Groen en Zoon (z.j.).

Ook uitgegeven met de titel “Een dierbaar getuigenis” in de Bibliotheek “Overjarig Koren”, 22e jaargang, no. 4, augustus 1947, bij de firma Romijn en van der Hoff te Gorinchem.

Het is een dankzegging op het Heilig Avondmaal, ook bij andere gelegenheden gepredikt. “Er wordt in aange-
wezen (...) welke zondaren de Heere wel, en welke Hij niet zaligt, of tot Zijn volk al of niet aanneemt en eeuwig gelukkig maakt”, aldus de uitgever.

JEZUS ONTVANGT DE ZONDAARS

door

THEODORUS VAN DER GROE

*"Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen".
Lukas 15 vers 2b*

Het is bijzonder en opvallend wat we in 1 Samuël 22:2 lezen van David, de man naar Gods hart. Het was in de tijd dat hij door koning Saul vervolgd werd en uit vrees voor hem overal heen moest vluchten om zijn leven te redden. *En tot hem vergaderde alle man, die benauwd was en alle man, die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitter bedroefd was, en hij werd tot overste over hen.* Let er eens met aandacht op, geliefden, welke mensen daar allemaal naar David toe vluchtten. Het waren allen zeer arme, benauwde en bevreesde mensen, die in hun huizen en plaatsen waarin ze tevoren woonden niet langer rustig konden verblijven. Om zichzelf in het leven te behouden vluchtten ze naar David, die zij als hun verlosser en beschermer zagen. Ze gaven zich geheel aan David over. Zij verplichtten zich ertoe om hem te dienen en hem in alles te volgen en te gehoorzamen. Voor hem en zijn zaak wilden ze met al hun macht strijden, zelfs hun leven voor hem opofferen. Allen die zo tot hem kwamen, nam David met grote hartelijkheid op. Hij verbond zich aan hen. Hij ging alle dagen zeer ver-

trouwelijk met hen om, leefde, at en dronk met hen. Hij werd hoofd of overste over al deze arme, benauwde en bevreesde mannen.

Rijke, welgestelde en aanzienlijke mensen, die voorspoed in de wereld hadden, kwamen niet tot David. Niet een van hen keek naar David om, maar zij haatten, verachtten en bespotten hem. We kunnen ons wel indenken hoe kwalijk en smadelijk de Israëlieten, en in het bijzonder de groten en voornaamsten van het volk over David gesproken zullen hebben. In het bijzonder daarover, dat hij al dat onaanzienlijke, arme en verachte volk op deze manier om zich heen vergaderde. Verlopen schuldenaren, mannen die vanwege hun gedrag niet langer elders een veilige schuilplaats vonden. Van die allen werd hij hoofd en overste. Wie weet hoeveel hoon, smaad, laster en bespottung hem als gevolg daarvan ten deel is gevallen. Toch moest hij dat met geduld en lijdzaamheid verdragen. Een voorbeeld daarvan kan men zien in de smadelijke behandeling die de dwaze Nabal en zijn knechten hem hebben aangedaan.

Het is zeker, geliefden, dat David als persoon onder het Oude Testament een zeer helder en heilig type geweest is van de ware en grote David, de Zoon van God, de Heere Jezus Christus. Hij zou in de volheid des tijds naar Gods belofte uit Davids nageslacht geboren worden.

David is daarom naar het vlees de vader van Christus, zoals de Schrift van hem getuigt: *Dat Hij geworden is uit het zaad van David, naar het vlees* (Romeinen 1:3). Let er eens met de aandacht van uw hart op hoe David, in

de geschiedenis die we van hem aangehaald hebben, een lieflijk en krachtig voorbeeld geweest is van onze grote Zaligmaker, de Heere Jezus.

Tot hem vluchtten al die arme, ellendige en benauwde mensen die zich, vanwege hun schulden, wangedrag, tegenspoed en andere droevige zaken, nergens veilig voelden. Gaat het in geestelijke zin niet eveneens zo met de Heere Jezus? Wie vluchtten er tot Hem, toen Hij beneden op de aarde rondwandelde? Waren het niet allen arme, bevreesde, ellendige en ten zeerste benauwde zondaren en zondaressen, die met allerlei kwalen en angsten van lichaam en ziel bevangen waren? Zij wisten zich diep schuldig en vol zonden voor God. Ze konden noch bij zichzelf, noch bij enig ander schepsel in de hemel of op aarde hulp vinden voor hun benauwde en bevreesde zielen. Zo werden ze van alle kanten opgejaagd en gedreven tot de Heere Jezus om door Hem geholpen en gered te worden, door Zijn goddelijke almacht en barmhartigheid. Alleen zulke mensen en geen anderen kwamen tot Christus gevluucht om hulp. Is dat niet nog zo? Roept Christus niet: *Kom herwaarts tot Mij allen die vermoeid en belast zijt.*

Er kwamen geen mensen tot David die rijk en vermogend waren, en hier op aarde in voorspoed leefden. Evenzo komen er ook tot de Heere Jezus geen mensen die rijk en vermogend zijn naar de ziel, die menen dat ze deugd en vroomheid, ernst en oprechtheid genoeg hebben om zalig te kunnen worden. Evenmin zij, die nog hun genoegen, voorspoed en vermaak in de wereld vinden en nog geen dringende nood gevoelen om als arme, benauwde en verloren zondaren tot Christus te vluchten.

Immers, niet één van hen komt ooit oprecht tot de Heere Jezus om al zijn heil en zaligheid alleen bij Hem te zoeken. Zij kunnen doen alsof, ze kunnen veel van Christus spreken als van hun lieve Heere en Zaligmaker, maar ach, het is allemaal gehuichel. Het is enkel vleien met de lippen, maar met hun hart wijken ze ver van de Heere. David ontving al die bevreesde, radeloze, arme en benauwde mannen. Hij nam hen onder zijn opzicht en bescherming. Hij ging dagelijks zeer vertrouwelijk met hen om, at en dronk met hen. Hij had geen ander gezelschap dat hem omringde en volgde als dezen. Op dezelfde wijze ging het met de Heere Jezus, de Zoon van David. Hoe bereidwillig ontving Hij hier op aarde alle arme en bevreesde zondaren bij Zich, die geheel hulpeloos en vertwijfeld van alle kanten tot Hem kwamen vluchten. Hoe ontving Hij hen! Hij riep hen toe als ze nog ver bij Hem vandaan waren: Kom, kom maar tot Mij! *Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen* (Johannes 6:37). Hoe breidde Hij Zijn handen tot hen uit om hen te ontvangen en te omhelzen. Hoe hielp en troostte Hij allen die tot Hem kwamen. Hoe was Hij naar hen toe vol barmhartigheid en liefde. Hoe vertrouwelijk ging Hij om met arme zondaren, zelfs met de allergrootste. Hoe vriendelijk sprak Hij met hen en at en dronk dagelijks met hen. Altijd en overal waar Hij ging, was Hij door zulke mensen omringd. En is dat ook nu in geestelijke zin niet nog altijd zo? Moet dat aan arme, gelovige zielen nog wel nader uitgelegd worden?

David werd zelfs tot een vorst en overste over al die arme en benauwde mensen, zoals we gezien hebben. Bij

de Heere Jezus is dat ook niet anders. Hij wordt ook een Leidsman over al de arme en bevreesde zondaren, die met een oprecht geloof tot Hem vluchten. Zij vertrouwen zich allen, geheel met ziel en lichaam, toe aan Zijn goddelijke heerschappij. Zij buigen zich geheel voor Hem neer en erkennen Hem geheel gewillig als hun grote Meester en Koning. Ze hangen Hem allen aan door de Geest van het geloof. Ze volgen, eren, vrezen en dienen Hem. Ze strijden met alle macht onder Zijn krijgsbanier tegen de zonden, de satan en de wereld, totdat ze die alle door de genade van Christus geheel overwinnen.

David nam al dit onaanzienlijke volk aan en leefde vertrouwelijk met hen. Hij werd hun overste en hoofdman. Om die reden, ten slotte, werd hij door de Israëlieten, en in het bijzonder door de voornaamsten van het volk buitengewoon gesmaad en gelasterd. Dit zelfde heeft men op gelijke wijze de Heere Jezus aangedaan. De Joden, in het bijzonder de voornaamsten onder hen, de Farizeeën en de Schriftgeleerden, zagen dat Hij de arme zondaren, de tollenaars en soortgelijke onaanzienlijke en verachte mensen gewillig accepteerde en ontving als ze tot Hem kwamen. Hij ging vriendelijk met hen om en at en dronk met hen. Daarom hebben ze Hem op een verschrikkelijke wijze gesmaad en gelasterd en Hem uitgemaakt voor een vraat en wijnzuiper, een vriend van tollenaars en zondaren.

Als u begeerte hebt om al deze dingen nader uit het Woord van God bevestigd te zien, lees dan met aandacht onze tekst samen met het voorafgaande eerste vers. Daar schrijft de evangelist over onze Zaligmaker: *En al de*

tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen. Precies zoals al dat verachte volk tot David kwam. En de Farizeeën en de Schriftgeleerden murmu-reerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen.

Ziet u wel, hetzelfde wat David overkwam, geschiedde ook aan de Heere Jezus. Maar hoe verkeerd de Joodse Farizeeën en Schriftgeleerden hier ook handelden, zij geven ons hier in hun onverstand met hun laster deson-danks een buitengewoon voortreffelijk en zeer waardevol woord in handen. In een juiste en heilige betekenis is dit toe te passen op de Heere Jezus, Die een overvloedige Bron van alle hemelse troost is voor een arme gelovige ziel, als deze van Hem hoort zeggen dat Hij de zondaars ontvangt en met hen eet.

Wij willen dan nu dit kostbare en waardevolle woord onder de genadige zegen van de Heere overdenken. Daaruit willen we voor onze zielen die vermaningen, leringen en troost zoeken te halen als voor deze gelegenheid nodig zijn en deze met Gods hulp ernstig voor ogen stellen. Mochten wij door het werk van de Heilige Geest dan nu allen met hartelijke aandacht en toegenegenheid horen wat de Geest tot de gemeente spreken zal.

Wij zullen dan de tekst nu ieder geval niet verklaren in de betekenis zoals die door de Joodse Schriftgeleerden en Farizeeën daarin werd gelegd. Zij gebruikten dit woord als een gemene en valse lastering tegen de Heiland, alsof Hij op een ergerlijke en schandelijke wijze met de losbandige zondaren omging en aan hun boze

werken deelnam. Wij willen dit woord opvatten in de juiste, geestelijke betekenis, zoals het in kracht en waarheid op de Zaligmaker van toepassing is, hoewel de vuile lasteraars die het gesproken hebben, het zo niet bedoelden. We kunnen hieruit zien hoe wonderlijk de Heere God alles weet te besturen tot troost en zaligheid van Zijn gelovige volk. De meest bittere en vuile vijanden van Christus en Zijn volk moeten, als ze hun mond in vuile en goddeloze laster openen, tegen hun wil de meest waardevolle woorden van goddelijke waarheid, troost en lering voor de arme kinderen van God uitspreken. Zoals de onreine raven door Gods wonderlijke beschikking het brood aan Elia moesten brengen om deze man Gods te verkwikken en in het leven te behouden, zo moeten ook deze onreine Farizeeën en Schriftgeleerden ons hier dit hemelse brood van het goddelijke Woord aanreiken: De Heere Jezus ontvangt de zondaren en eet met hen. Ja, dat doet Hij. Als Hij dat niet deed, dan kon er in eeuwigheid niet één zondaar behouden worden. Laten wij, o kinderen van God, dat kostbare Woord dan ook in onze mond leggen en dat in onze geest opeten, kauwen en herkauwen. Laten we steeds zeggen tot roem en prijs van die lieve Heere Jezus: *Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.* Dit is het nieuwe lied dat alle gekochten en verlostten van het Lam eeuwig, eeuwig zullen zingen. Zo zal de smaad en de laster van hun onschuldige Zaligmaker hun tot eeuwige vreugde en zegen zijn.

We zullen achtereenvolgens op twee zaken letten.

1. Op de personen of voorwerpen die in de tekst genoemd worden: Dat zijn de *zondaren*.
2. Op het lieflijke getuigenis dat van hen gegeven wordt, dat namelijk *de Heere Jezus hen ontvangt en met hen eet*.

1. Met deze zondaren bedoelden de Farizeeën en Schriftgeleerden die menigte van boetvaardige tollenaars en andere machteloze zondaren, die van alle kanten tot de Heere Jezus kwamen om van Hem de leer der zaligheid te horen. Zij hielden hen voor zondaars en onreine mensen bij uitstek met wie ze niet de minste omgang wilden hebben, zo heilig en rechtvaardig waren ze in hun eigen oog. Maar helaas, ze waren zelf vanwege hun hoogmoed en huichelarij voor God de Heere veel grotere zondaren dan deze mensen, en dat beseften ze niet. Maar in de betekenis waarin wij dit woord ‘zondaar’ moeten opvatten, bedoelen wij met deze zondaren in het algemeen alle arme Adamskinderen die in waarheid vermoeid en belast met hun zonden tot de Heere Jezus komen vluchten in een waar geloof. Onder de vleugelen van Zijn onuitputtelijke barmhartigheid zoeken ze hun eeuwige behoud en zaligheid. De naam zondaar, die overal in het Woord van God voorkomt en aan alle mensen zonder onderscheid in waarheid gegeven wordt, betekent niet alleen een daadwerkelijke zondaar die gezondigd heeft en de wet van God op welke manier dan ook overtreden heeft. Maar ‘zondaar’ heeft ook de betekenis van de zondige staat, die heen wijst naar de diepe verdorvenheid, goddeloosheid, onheiligheid en de boosheid

van het hart waarin wij met alle mensen gestort zijn door de val van Adam en door het missen van het zalige beeld van God. Daardoor is de aard van alle mensen nu zozeer verdorven dat ze niet het minste geestelijke goed meer kunnen doen. Ze zijn geheel geneigd God en hun naaste te haten en steeds al de geboden van God met gedachten, woorden en werken te overtreden.

Zie, dat geeft duidelijk aan wat het zeggen wil een zondaar te zijn. Iemand namelijk die in ongerechtigheid geboren en in zonde ontvangen is, wiens hart van zijn jeugd af aan alleen maar te allen dage boos is. Daarom kan hij uit zichzelf niet anders doen dan tegen God zondigen, Hem haten, onteren, smaden en verachten. In al zijn doen en laten kant hij zich tegen Hem, ook dan als hij God schijnt te willen dienen, beminnen, vrezen en gehoorzamen. Zulke ellendige en diep ongelukkige zondaren zijn alle mensen van nature, zonder onderscheid. Zij, die het meest rechtvaardig in hun eigen ogen zijn en die het meest spreken over hun onschuld, goedheid en rechtschapenheid zijn soms de meest boze, verachtelijke en onverdraaglijke mensen in de ogen van God. Want God haat die hoogmoedige heiligen met hun huichelachtigheid, maar hij bemint de arme, benauwde en verlegen zondaren, die graag hun zonden belijden en van hun verwerpelijke staat willen horen en met berouw daarover oprecht treuren.

Maar wie zijn nu die zondaren die Christus ontvangt en aanneemt en aan wie Hij Zijn kostbare genade schenkt? Ze zijn de meest ellendige en diep ongelukkige zonda-

ren. Hun rampspoed en ellende zijn niet te beschrijven. Het zijn sluwe vijanden van God, vol wrevel, haat en boosheid tegen hun allerhoogste Schepper en Maker. Ze negeren Gods heerschappij en hebben zich in de macht van de duivel begeven. Ze hebben God hun Schepper grenzeloos gesmaad en beledigd. Ze hebben niet één van Zijn geboden ooit gehouden of gehoorzaamd. Job zegt van hen: *Ze zijn gruwelijk en stinkend en drinken het onrecht in als water* (Job15:16).

Het zijn zondaren die geheel slaven zijn van de zonden, alle dagen. *Ze zijn vleselijk verkocht onder de zonde*. Als gevolg daarvan is het zondigen tegen God hun natuurlijke geaardheid. Het is hun hoogste genoegen en vermaak. Ze leven daarin als een vogel in de lucht en als een vis in het water, met als gevolg dat ze niets anders dan boosheid en ongerechtigheid doen.

Het zijn allen te veroordelen en diep ongelukkige hellewichten, die vanwege hun zonden onder de verschrikkelijke toorn van God liggen, onder de vloek en de verdoemende kracht van de wet. Ze verkeren in de macht en slavernij van de eeuwige dood, die een verbond gesloten heeft met de hel en het eeuwige verderf.

Het zijn geheel dwaze en blinde zondaren. Ze zijn geheel verduisterd in hun verstand, hebben met hun hart de kennis van God verworpen en zijn de duisternis zelf.

Het zijn jammerlijk verstokte zondaren, die een stenen hart hebben, dood en ongevoelig. Een hart dat zich in het minst niet ten goede kan veranderen, tenzij God Zelf met kracht dat stenen hart door het vuur en de hamer van Zijn Woord verbreekt.

Zulke ellendige en diep ongelukkige zondaren ontvangt de Heere Jezus. Over hen ontfermt Hij Zich in Zijn oneindige genade en onuitputtelijke barmhartigheid. Wie zich daarom niet werkelijk als zulk een zondaar kent en belijdt zo te zijn, maar die nog wat beters van zichzelf denkt en niet graag hoort dat hij zo slecht en gruwelijk en in alle opzichten diep ongelukkig en te veroordelen is, over die zal de Heere Jezus Zich ook niet ontfermen of hem aannemen. Net zo min als een dokter hulp zal verlenen aan gezonde mensen, die geen ziekte of kwalen hebben. De zondaren die de Heere Jezus in genade bij Zich ontvangt en aanneemt, zijn niet alleen zeer ellendig en diep ongelukkig in zichzelf, zoals we gezien hebben, maar ook bezitten ze door de krachtige werking van de Heilige Geest in hun ziel treffende hoedanigheden van heilige boetvaardigheid en oprechte vernedering van het hart. Daardoor zijn ze vatbaar voor de lieflijke genade van de Heere Jezus. Geheel onderscheiden zijn ze van alle ongelovigen, onboetvaardige en verworpen zondaren, die Christus nimmer aanneemt. Zij komen immers nooit in oprechte verootmoediging van de ziel tot Hem om Zijn genade te zoeken.

Wilt u nog nader horen wat voor zondaren de Heere Jezus dan als Zijn eigendom aanneemt en met Zijn goddelijke genade begunstigt? Luister dan goed!

1. Dat zijn die zondaren die van hun zonden en goddeloosheid, hun ellende en helwaardigheid, door het werk van de Heilige Geest in alle opzichten zeer gron-

dig overtuigd zijn. De Heere heeft hun ogen geopend en hen in waarheid aan zichzelf ontdekt, zodat zij hun diep ongelukkige staat inzien en daarvan kennis dragen. Ze belijden hun gruwelijkheid en geringheid en belijden met heel hun hart voor God dat ze het oordeel waardig zijn. Ze klagen over hun zonden en hun diep ongelukkig gemis van God. Ze roepen uit: Het smart ons dat we de Heere zo gesmaad en vertoornd hebben. Dat we zo zeer tegen Hem gezondigd hebben en al Zijn heilige geboden zo afschuwelijk overtreden hebben. Dat we nooit iets gedaan hebben dat Hem kon behagen of goed was in Zijn ogen.

2. Het zijn die zondaren, die een mishagen aan zichzelf hebben. Ze vinden zichzelf zo schuldig voor God, zo verdorven en onrein, dat ze zich geheel en al verfoeien. Ze ontdekken niet het minste goed bij zichzelf, waarvan zij kunnen spreken of zich daarop beroemen. Ze haten werkelijk zichzelf en zijn zichzelf tot een grote last. Ook van hun beste werken moeten ze zeggen: Onrein, onrein.
3. De zondaren, die Christus ontvangt, zijn zij die van zichzelf machteloos zijn en geheel met zonden beladen. In hun geweten zijn ze zeer benauwd en verschrikt over de toorn van God en het eeuwige oordeel dat hen benauwt. Zij ervaren dat zij dit rechtvaardig verdiend hebben, maar kunnen het daaronder niet langer uithouden. Ze kermen bitter en treuren over hun zonden en erbarmelijke staat. Nacht en dag vinden ze nergens rust en met David moeten ze zeggen: *Er is niets geheels in mijn vlees, vanwege Uw gramschap;*

er is geen vrede in mijn beenderen, vanwege mijn zonde. Want mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd; als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden, Psalm 38:4-5.

4. Zij zijn het, die de beklagenswaardige blindheid van hun ziel en hun machteloosheid werkelijk gevoelen. Ze zitten in zichzelf hulpeloos en radeloos terneer. Met de stokbewaarder moeten ze in de diepste verslagenheid uitroepen: *Wat moet ik doen om zalig te worden?* Hun machteloosheid en het gevoel van hun verloren staat drukt hen zo dat hemel en aarde hen benauwen. Ze kunnen bij geen enkel schepsel de allerminste troost of hulp vinden voor hun gewonde geweten. Ze zijn gelijk aan die verdrukte, door onweder voortgedrevene en ongetrooste van wie de Heilige Schrift spreekt in Jesaja 54:11.
5. Het zijn die zondaren die onder dat alles toch een heilbegerig hart hebben. Ze vallen niet in goddeloze wanhoop als Judas, maar door Gods genade aangeraakt, begeren ze gaarne behouden en zalig te worden. Ze leggen het zo geheel en al op hun zaligheid toe, dat ze tevreden zijn met alles te ondergaan en van harte goed te keuren wat God hen daartoe wil leren. Ze willen geen enkele uitzondering maken of zich verzetten tegen de gehele raad van God om de arme zondaar de zaligheid uit genade te schenken. Ze kunnen zeggen: Als ik slechts Gods gunst en genade mag verkrijgen en de vergeving van al mijn zonden, zo wil ik gaarne alles omhelzen wat de Heere mij tot mijn behoudenis wil opleggen. Niets is mij te zwaar, als ik slechts

genade mag hebben bij de Heere en van mijn zonden mag verlost worden.

6. Ten slotte, de zondaren die door de Heere Jezus worden ontvangen zijn zij die met al hun zonden en de ellende van hun ziel ook oprecht gelovig bijtijds tot Hem komen, terwijl zij in volkomen zelfverloochening afzien van zichzelf en van de hulp van anderen. Op grond van de evangelische beloften en door de genade van de Heilige Geest nemen ze de Heere Jezus aan als hun enige en volkomen Zaligmaker en Verlosser. Op volkomen genade werpen ze zich aan Zijn voeten neer. Al hun heil en zaligheid zoeken ze alleen bij Hem, evenals al die zondaren en tollenaars, van wie in het eerste vers van ons teksthoofdstuk wordt gezegd dat ze tot de Heere Jezus naderden om Hem te horen. Ze wilden van Hem horen en door Hem onderwezen worden hoe zij bekeerd en zalig konden worden en van Hem genade verkrijgen.

Ziedaar geliefden, zulke in zichzelf ellendige, maar toch gelukkige voorwerpen van Zijn liefde en genade neemt de Heere Jezus aan. Hij ontvangt hen met open armen als ze maar werkelijk tot Hem komen. Zijn liefde en genade zelf zullen we nu in onze tweede gedachte nader overdenken.

2. De tekst zegt dat de Heiland hen ontvangt en met hen eet, twee zeer kostbare en heerlijke zaken. Jezus ontvangt hen. Dit woord geeft aan dat Hij hen ontvangt met begeerte en genegenheid als ze belast en beladen met

al hun zonden tot hun behoud naar Hem toe vluchten. Hem smeken ze ootmoedig om Zijn goddelijke hulp en genade. Als ze Hem zo ontvangen tot hun Verlosser en Zaligmaker, ontvangt Hij hen ook direct als voorwerpen van Zijn genade en grondeloze barmhartigheid.

Dat de Heere Jezus Zich ontfermt over arme en gelovige zondaars, om hen te helpen en zalig te maken, wordt in de Heilige Schrift ook wel als een aannemen van de zondaren aan ons voorgesteld. *Waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad van Abraham aan*, Hebreeën 2:16. Evenzo in de brief aan de Romeinen: *Daarom neemt elkander aan, gelijk ook Christus ons aangenomen heeft, tot de heerlijkheid Gods*, Romeinen 15:7. Zo luidt Gods dierbare belofte tot arme, boetvaardige en gelovige zondaren: *Ik zal u tot een Vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere de Almachtige*, 2 Korinthe 6:18

Onder dat ontvangen of aannemen van Christus, wordt nu zonder onderscheid, het gehele werk van de verlossing en van de zaligheid verstaan, dat de Heere Jezus verricht aan arme zondaren, die zo oprecht tot Hem komen om door Hem geholpen en uit genade gered te worden. Zie nu vervolgens eens wat in dit ontvangen ligt opgesloten. Als de Heere Jezus de zondaren ontvangt, betekent dit dat Hij hen niet verwerpt, of van Zich stoot, of hun Zijn hulp en genade weigert, als ze vermoeid en belast met hun zonden tot Hem komen vluchten. O nee, hoe zou Hij dat kunnen doen.

- Hij roept en nodigt hen immers overal in Zijn Woord tot Zich. Hij draagt hen op tot Hem te komen. Hij belooft hen Zijn genade, als ze maar tot Hem willen komen. Het is: *Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.* En: *Die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet,* Openbaring 22:17.
- Hij staat lange tijd met uitgebreide armen van genade op ellendige zondaars te wachten en roept hen toe: *Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot Hem inkomen en Ik zal met hem avondmaal houden,* Openbaring 3:20.
- Hij trekt door Zijn Woord en Geest de arme zondaren met kracht tot Zich en maakt hen gewillig om tot Hem te komen en Zijn genade aan te grijpen.
- Hij heeft hen al van eeuwigheid en van vóór de grondlegging der wereld aangenomen, op hen neergezien en Zich verplicht om hen te verlossen en te zaligen. De Vader heeft hen met dat doel aan Zijn Zoon als Zijn eigendom gegeven.

Hij heeft Zijn bloed voor hen gestort en daardoor de eeuwige zaligheid voor hen verdiend. Zou Hij hen dan niet aannemen en ontvangen als ze nu vermoeid en belast met hun zonden daadwerkelijk tot Hem komen? Hoe zou Hij hen toch kunnen verwerpen en van Zich stoten, die Hij zozeer bemint en liefheeft? Niemand mag voedsel geven aan zulke nadelige en ongelovige gedachten over de Heere Jezus, dat Deze Zijn hart zou kunnen toesluiten

voor arme zondaren, die in hun zielenneed tot Hem om hun behoud komen vluchten.

Hij is een geopende Vrijstad voor hen, waarin zij te allen tijde, als ze maar komen, onverhinderd mogen binnentreden. Hij is een geopende Fontein tegen al hun zonden en onreinheid. Er is niets in de wereld wat eenvoudiger te verkrijgen en in te nemen is als het hart van de Heere Jezus. Dat ontsluit zich vanzelf voor arme, boetvaardige zondaren zo gauw ze dat maar aanraken. Ieder die er anders over spreekt, die kent de Heere Jezus niet. Ieder die zegt dat hij tot Jezus komt en naar Hem hongert en dorst en zegt dat hij door Jezus niet geholpen wordt en geen gehoor bij Hem vindt, en niet door Hem wordt aangenomen en ontvangen, die is een ongelovige. Hij onteert en smaadt de Heere Jezus en in hem is de waarheid niet, want Christus is duizendmaal gewilliger dan ooit een zondaar wezen kan. Ieder die tot Hem komt, die ontvangt Hij. Die neemt Hij aan, al was hij nog zo zondig, ellendig en diep ongelukkig. Want Christus Zelf heeft dat voor de hele wereld uitgeroepen: *Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen*, Johannes 6:37.

Niemand die werkelijk bevreesd is vanwege zijn zonden, behoeft ooit te denken: O, ik ben een al te grote zondaar. De Heere Jezus zal mij niet willen horen of aannemen. Ik heb te gruwelijk, te veel en te lang gezondigd. Mijn hart is al te ongevoelig en te zeer verstokt. Ik heb te lang gewacht en ik heb teveel licht en genade versmaad. Nee, hoe ellendig en diep ongelukkig ook iemands toe-

stand mag wezen, als hij maar werkelijk met zijn hart tot de Heere Jezus wil komen en ootmoedig aan Zijn voeten wil neervallen en smeken om Zijn genade, zo zal Hij hem ook zeker in genade aannemen en ontvangen en Zich ruimhartig over hem ontfermen. Want Jezus ontvangt de zondaars, wie ze dan ook wezen mogen, dat is Zijn naam, Zijn karakter, Zijn ambt en vreugde. Hij kan, Hij wil niet anders dan Zich barmhartig en vriendelijk tonen aan arme, bevreesde zondaren. Als zij maar tot Jezus komen, dan wil Jezus hen aannemen. Als ze zelf niet kunnen komen, moeten ze maar komen als degenen die niet kunnen komen. Zo zal de Heere Jezus hen toch evenwel ontvangen en Zelf hen door Zijn Geest nader tot Zich trekken. Hoe lieflijk luidt dan dit woord: *Deze ontvangt de zondaars.*

In dit ontvangen ligt vervolgens ook nog iets anders opgesloten. Dit woord geeft ook helder te kennen de bereidwillige liefde en toegenegenheid van de Heere Jezus, waarmee Hij alle arme, bevreesde zondaren, die tot Hem komen, ontvangt.

- Hij ontvangt hen met een hartelijke bereidwilligheid en met armen vol liefde en vol gunst. *Gelijk een hen haar kuikens bijeenvergadert onder de vleugels; zo neemt ook Jezus de tot Hem komende zondaren aan onder de dierbare vleugelen van Zijn goddelijke genade.*
- Hij ontvangt hen direct, zonder aarzelen. Als de bevreesde zondaren met al hun zonden en ellenden maar

regelrecht tot de Heere Jezus gaan en geheel afzien van alles buiten Hem, laat Hij hen geen ogenblik aan Zijn deur wachten. Hij doet hen direct open en laat hen binnen. Hij omhelst hen en heet hen welkom. Hij loopt hen al van verre tegemoet en neemt hen bij de hand om hen zonder aarzelen en direct in Zijn huis te brengen, evenals de vader de verloren zoon deed, toen deze met een waar berouw tot hem kwam lopen.

- Hij ontvangt de komende zondaren met niet te begripen liefde en ontferming. Zijn gehele hart gaat in gunst naar hen uit en ontbrandt in liefde jegens hen. Hij wordt met innerlijke barmhartigheid over hen bewogen, want Hij is een barmhartige en getrouwe Hogepriester. Hij is vol van goedheid en genade.
- Hij ontvangt de arme zondaren met alle tederheid en vriendelijkheid. Hij voegt hen geen enkel kwaad woord toe. Zijn lippen druipen van honing en honingzeem en genade is uitgestort op Zijn lippen.
- Hij ontvangt de arme, benauwde zondaren met groot genoegen, vreugde en blijdschap. Hij verheugt Zich zeer dat Hij hen bij Zich vindt, evenals een herder zich verheugt als hij zijn verloren en afgedwaalde schaap terugvindt. Hij neemt dat op Zijn schouders en draagt het naar de kudde. Zo zegt de Heere Jezus immers van alle arme zondaren die met een oprecht geloof tot Hem komen: *Mijn lust is aan hen*, Jesaja 62:4; en: *Zijn vermakeningen zijn met de mensenkinderen*, Spreuken 8:31.
- Ten slotte houdt dit woord, dat de Heere Jezus de zondaren ontvangt, ook in al dat dierbare heil en de

zaligheid, die Hij hen schenkt.

- Als Hij hen aanneemt wanneer zij tot Hem komen, ontvangt Hij hen als een profeet. Door Zijn Woord en Geest onderwijst en leert Hij hen de weg van het eeuwige leven. Hij laat daartoe in hun hart Zijn hemelse licht opgaan en opent hun verduisterde zielsogen. Zij mogen daardoor de heerlijkheid van God aanschouwen en meer en meer wandelen in het kostbare licht van Zijn aangezicht.
- Hij ontvangt hen ook als een verzoenende Borg en Hogepriester en schenkt hen door het geloof Zijn volmaakte gerechtigheid en de door Hem verdiende zaligheid. Daarmee bedekt en versiert Hij hun ontklede zielen en neemt al hun zonden van hen weg. Hij wast en reinigt hen met Zijn bloed van hun vuile ongerechtigheid. Hij geeft hen Gods zalige gunst en verzoening, de aanneming tot kinderen en het eeuwige leven.
- De Heere Jezus ontvangt de zondaren ook als hun almachtige en eeuwige Koning. Hij komt door het geloof in hun hart wonen. Hij schenkt aan hen Zijn Heilige Geest en alle hemelse genade, troost, vrede en blijdschap. Daardoor vernieuwt, wederbaart en heiligt Hij hen. Hij wekt hen op uit de zonedood en plaatst hen in een nieuw geestelijk leven. Hij neemt hen ook als Koning aan onder Zijn goddelijke regering en bescherming. Hij belooft hen dat hij hen steeds zal beschermen. Hij zal hen te allen tijde in alles naar ziel en lichaam verzorgen, en hen dag en nacht bewaren. Er zou geen einde aan komen als wij al die kostbare, hemelse weldaden naar hun verscheidenheid zouden

uitstallen die de Heere Jezus schenkt aan de arme, komende zondaren. Uit de volheid van Zijn genade schenkt Hij die wanneer Hij hen bij Zich ontvangt en aanneemt. Wie dit werkelijk ervaren heeft, wie op deze wijze door de genade van de Heilige Geest in een oprecht geloof tot de Heere Jezus is gekomen en door Hem aangenomen is, moet daarvan zeggen: *Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid, o God! Daarom nemen de mensenkinderen toevlucht onder de schaduw Uwer vleugelen. Zij worden dronken van de vettingheid van Uw huis; en Gij drenkt hen uit de beek van Uw liefelijkheden. Want bij U is de fontein des levens; in Uw licht zien wij het licht*, Psalm 36:8-9. Mochten wij allen met oprechte ernst ernaar staan om ook zelf die zaligheid in onze ziel te ondervinden.

De Heere Jezus dan ontvangt de zondaren en zoals de tekst verder gaat: *Hij eet met hen*. De Joodse Farizeeën en Schriftgeleerden, die aardsgezinde mensen waren, vatten dit op als een aards en lichamenlijk eten. Dat deed de Zaligmaker immers met al die tollenaars en zondaren die tot Hem kwamen om naar Hem te luisteren. Zij wilden daarmee aantonen de grote vertrouwelijkheid in de dagelijkse omgang van de Zaligmaker met die tollenaars en zondaren, aan wie zij zich in hun blindheid in zo grote mate ergerden.

Maar wij vatten dit eten van de Heere Jezus met de zondaren die tot Hem komen en die Hij aanneemt, geestelijk op. Wij bedoelen ermee dat de Heere Jezus met de boetvaardige zondaren die Hij aanneemt, zeer innig en vertrou-

weljk omgaat, zoals zij doen die samen in één huis en aan één tafel met elkaar eten. En zeker, zo doet de Heere Jezus. Hij verenigt Zich met de arme, gelovige zondaren zeer nauw in de Geest. Hij behandelt hen als Zijn kinderen, Zijn broeders, vrienden en volk. Ja, als Zijn beminde vrouw en bruid met wie Hij Zich ondertrouwd heeft in eeuwigheid. Hij verkeert graag steeds nabij hen en in het midden van hen. Hij woont zelfs in hun hart met Zijn Heilige Geest. Hij wil hen niet uit het oog verliezen. Hij werkt steeds om hen meer en meer tot Zich te trekken. Hij wil hen voortdurend in zuivere liefde omhelzen en kussen, en hen de bliken van Zijn liefde steeds doen smaken. Hij wil ook Zelf steeds eten en Zich verkwikken met de edele vruchten van hun geloof, ootmoed, liefde en heiligheid. Die vrucht is Zijn gehemelte zoet. Hij vindt deze zo graag bij Zijn volk. Hij eet en smaakt die met genoegen en zegt dan wel tot hen: *Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid*, Hooglied 5:1.

Dat de Heere Jezus met de zondaren eet, geeft ook aan hoe die arme zondaren in het geloof met Hem eten van de kostbare spijs en de vruchten van Zijn hemelse genade. Daarmee maakt Hij steeds de tafel gereed voor hun aangezicht. Want als iemand met anderen samen eet, zo eten die anderen met hem, zij eten onderling met elkaar. Zo doet ook de Heere Jezus. Hij eet op een geestelijke wijze met de arme, gelovige zondaren, die Hij ontvangt en aanneemt. Dezen eten ook weer met Hem. Het is hier zoals er staat in Openbaring: *Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden en hij met Mij*, Openbaring 3:20. Wat kan er al niet gezegd worden van

dit eten van arme gelovige zondaren met Christus. Dit begrijpt de blinde wereld niet, want dit is het Manna dat verborgen is, waarvan Jezus alleen de overwinnaars te eten geeft. Onder dit eten met Christus moeten wij zonder onderscheid verstaan al die zoete, troostrijke en zielsverheugende genietingen van de Heere Jezus en van Zijn hemelse weldaden. Deze worden door ons in het geloof gesmaakt en ondervonden in een ware boetvaardige gestalte. Samengevat verstaan we hieronder alles wat van Jezus afdaalt en komt in een gelovig hart.

Dat de Heere Jezus met de zondaren eet, geeft ook te kennen die zoete onderlinge vreugde en dat vermaak zoals dit er steeds is tussen de Heere Jezus en Zijn arme, gelovige volk. Daardoor vertroosten en verblijden ze zich onderling onuitsprekelijk in elkaar. De Heere Jezus verheugt Zich en is blij en vrolijk over Zijn volk als Hij hen mag helpen en weldoen. Ook als Hij hen Zijn goedertierenheid en genade steeds mag schenken en hun geloof, godzaligheid, voorspoed en geestelijke groei mag aanschouwen. Dan roept Hij met Jesaja uit: *Ik zal Mij verheugen over Jeruzalem en vrolijk zijn over Mijn volk*, Jesaja 65:19. De arme gelovigen van hun kant verheugen zich op een onuitsprekelijke wijze in de omhelzing en het genieten van de Heere Jezus. Ze roepen het uit onder het proeven en smaken van Zijn hemelse genade: *Ik ben zeer vrolijk in de Heere, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils*, Jesaja 61:10. Zie, zo eet dan de Heere Jezus met de zondaren en zo eten ook dezen met Hem. Dat doet Hij op allerlei manieren en door verscheidene instellingen, zoals

het horen, lezen en overdenken van Zijn heilig Woord en het sacrament van het Heilig Avondmaal. Evenzo in de samenkomst der gelovigen en in hun eenzame binnenkamers, als zij bidden, prijzen en danken, in geloofsoefeningen. Ook als ze op plechtige wijze het Verbond vernieuwen en de Heere in hun ziel mogen ontmoeten met Zijn licht en genade. Terecht mag dan hier in de tekst gezegd worden dat Jezus de zondaren ontvangt en met hen eet. Dit zij eeuwig gezegd, gezongen en uitgeroepen tot lof en prijs van de drie-enige God.

Toepassing

Hiermee is de kostbare inhoud van de tekst nu voldoende voor ons uiteengezet. Het zou een voorrecht zijn als wij allen het bevindelijke getuigenis van ons eigen hart daarnaast zouden leggen en uit de grond van ons hart de inhoud daarvan zouden mogen naspreken. Het zou gelukkig zijn als ieder van ons vanuit zijn eigen leven zou kunnen zeggen hoe de Heere Jezus de zondaren ontvangt en met hen eet. O, daar zou kracht van uitgaan, en pas dan zouden we dat in rijke mate kunnen belijden en het voor de gehele wereld getuigen. Hoe gelukkig zijn die mensen, die het op deze dag, bij het Heilig Avondmaal aan Jezus' verbondstafel door de genade van de Heilige Geest mochten ondervinden dat Hij nog altijd de zondaren ontvangt en met hen eet. Het Heilig Avondmaal is daartoe immers een zeer gepast middel en een zeer geschikte instelling.

De Heere Jezus is daar bijzonder op een geestelijke wijze tegenwoordig onder de uitwendige verbondsteken en zegelen voor het oog van het geloof. Hij roept en nodigt er alle arme, benauwde en bevreesde zondaren tot Zich. Het is Zijn verlangen, dat zij met al hun zonden en zielsellenden tot Hem komen en ootmoedig Hem om Zijn hulp en genade smeken. Hij ontvangt daar alle zondaren en neemt hen die komen ook aan, en heet hen welkom. Daar leidt Hij hen door Zijn Geest in Zijn binnenkamer en eet met hen. Daar doet Hij hen Zijn uitnemende liefde ondervinden en spijst en laaft hun hongerige en dorstige zielen met Zijn gekruisigde lichaam en vergoten bloed. Daar omhelst Hij hen en geeft Zich ook aan hen te om-

helzen. Daar komt Hij in hun hart en houdt Avondmaal met hen en zij met Hem. Al hun zonden neemt Hij daar van hen weg, Hij vertroost hen en spreekt van vrede tot hun ziel. O, zeer uitnemend Avondmaal, waar de Koning Zelf aan Zijn ronde tafel is.

Laten we nu samen in ons hart gaan onderzoeken hoe wij vandaag aan het Avondmaal des Heeren zijn geweest en hoe wij daar al het goede van de Heere Jezus Christus aan onze ziel gesmaakt en ondervonden hebben. Leg nu uw hart eens open voor God en getuig eens naar waarheid hoe het met u gesteld is geweest.

Kwam u wel werkelijk vanmorgen als een arme, bevreesde en benauwde zondaar tot de Heere Jezus in Zijn Heilig Avondmaal? Was u wel ten volle vermoed en belast met al uw zonden en de ellende van uw ziel? Was er in uw binnenste wel een oprechte, geestelijke honger en dorst naar de Heere Jezus en naar Zijn vlees en bloed, omdat het de ware spijs en drank is tot het eeuwige leven? Moest u die hebben tot uw enige troost en zaligheid? Kon alleen de Heere Jezus u helpen en vertroosten? Kwam u dan ook werkelijk tot Hem? Bracht u uw hart tot Hem? Hebt u uzelf met al uw nood en ellende, uw zonden en het gebrek van uw ziel werkelijk voor Hem neergelegd? Greep u Hem aan in het geloof als uw enige Verlosser en Zaligmaker? Hebt u zich wel geheel aan Hem overgegeven om door Hem, door Zijn genade, van al uw zonden verlost te worden, opdat Hij u in alles zou helpen en troosten? Zou u daar wel goed op weten te antwoorden? Zou u uw innerlijke geloofswerk-

zaamheden naar de Heere Jezus wel aan anderen kunnen vertellen en zeggen: Zo was het met mijn hart. Zo mocht ik tot Christus komen. Zo werd het mij vergund Hem te omhelzen en aan te nemen en mij geheel aan Hem over te geven en in Hem op te gaan.

Hoe handelde nu de Heere Jezus van Zijn kant naar u toe? Heeft Hij u ook op de zelfde wijze ontvangen en aangenomen, zoals wij gezien hebben dat Hij altijd gereed staat om de tot Hem komende zondaren te ontvangen en aan te nemen? Welke blijken hebt u in uw hart ontvangen dat de Heere Jezus u werkelijk heeft aangenomen en u niet van Zich verstoten heeft? Weet u inderdaad dat Hij zich over u heeft ontfermd en tot u gezegd: Ik ben uw heil, vreest niet? Overleg toch eens deze dingen bij uzelf en overdenk die in ware ernst.

Zeg ook eens of de Heere Jezus met u in Zijn Avondmaal wel heeft gegeten, zoals wij zagen dat Hij doet met alle zondaren die tot Hem komen en die Hij aanneemt. Hoe hebt u in de geest van het ware geloof Avondmaal met Hem gehouden en Hij met u? Wat hebt u toch van de Heere Jezus genoten, ontvangen en gesmaakt? Hoe heeft Hij uw ziel gevoed, gelaafd, getroost en verzadigd? Welke goederen en weldaden van de Heere Jezus zijn het toch, die u vandaag in het Avondmaal tot troost van uw ziel en tot uw zaligheid van Hem ontvangen en genoten hebt?

Helaas, wat kan een blind, werelds mens hier toch anders op antwoorden dan dat hij vanmorgen uiterlijk aan het Avondmaal heeft deelgenomen. Hij heeft daar van

het heilige brood en de wijn gegeten en gedronken en slechts aandacht gehad voor de uiterlijke bediening van het Avondmaal. Anderen kunnen er enige algemene werkzaamheden als zuchten, treuren, bidden, belijdenis van zonden en dergelijke bij gehad hebben, zonder dat ze nochtans in waarheid Jezus gezocht en Hem gelovig gevonden en omhelsd hebben. Bedenk deze dingen eens ernstig. Open toch eens uw ogen en zie eens hoe u het Heilig Avondmaal des Heeren niet met een recht geloof en met een waar, boetvaardig en godvruchtig hart tot troost van uw ziel en uw zaligheid hebt gebruikt, maar alleen als een uiterlijke sleur. Hoezeer hebt u daarmee God onteerd en vertoornd. Mocht hier toch door de Heere Zelf van alle onbekeerde mensen de ogen van hun hart geopend werden:

- opdat ze hun onboetvaardigheid, gemis van God, hun ongelovige gebruik maken van het Heilig Avondmaal en heel hun jammerlijke en diep ongelukkige toestand van hun ziel op de juiste wijze te zien kregen;
- opdat ze daarover eens hartelijk getroffen en diep bevreesd mochten worden; o, dat God hen door Zijn Geest daarmee eens op de rechte wijze onrustig maakte;
- opdat ze eens werkelijk benauwd en verschrikt mochten worden voor de vloek en de toorn van God, die daardoor op hen ligt, wat ze nu zelf niet kunnen zien;
- opdat ze als arme verslagen zondaren zouden vluchten tot de Heere Jezus om hun behoud, omdat ze Hem en Zijn genade niet één ogenblik langer kunnen missen.

Zeker, dan zou Hij hen ook ontvangen en met hen eten en wat zouden ze dan zeer gelukkig zijn.

Maar er zullen hier ook nog wel zulke hoorders gevonden worden, die meer of minder, hoewel nog niet tot in hun diepste innerlijk, werkelijk bekommerd zijn over hun zaligheid. Van dezen zal mogelijk iemand vanmorgen niet eens aan de tafel des Heeren geweest zijn uit vrees dat hij zich daar een oordeel zou eten of drinken. Een ander zal er nochtans wel aan geweest zijn, maar zo dat zijn eigen hart hem veroordeelt, omdat hij geen innerlijke en ware geloofsgemeenschap met de Heere Jezus genoten heeft. Hij heeft die waarheid *'Jezus ontvangt zondaars en eet met hen'* aan zijn hart niet ondervonden, maar juist het tegendeel als verblindheid, ongevoeligheid en zonder ernst.

Wat zullen we hier nu toch tot zulke ongelukkige mensen zeggen? Zal ik hen in de naam van de Heere over hun onboetvaardigheid, ongelovigheid en afschuwelijke verstoktheid van het hart nu scherp bestraffen? Zal ik tot hen zeggen: Wee u, ongelukkige mensen! Jezus neemt de zondaars aan en u wilt Hem niet aannemen. Jezus eet met zondaren en u wilt niet met Jezus eten? U wordt geroepen en genodigd aan de tafel van Zijn verbond en u wilt niet komen! En als u daar al komt, zo komt u daar niet met het bruiloftskleed van een waar geloof. Zeker, ze zouden al zulke scherpe bestraffingen van de Heere Jezus wel verdienen, maar nu wil ik nog iets anders tot hen zeggen. Och, of ze oren hadden om te horen. De Heere Jezus laat hen door onze prediking bekend maken,

dat Hij reeds lang naar hen heeft uitgezien, dat ze eens met al hun zonden en de ellende van hun ziel tot Hem zouden komen. Hij zou hen Zijn goddelijke genade en hulp bewijzen, zoals Hij aan alle komende zondaren doet. Maar nu beklagt Hij Zich over hen en verwijt hen: U wilt tot Mij niet komen opdat u het leven zou ontvangen. Och, of dat woord van de Heere Jezus eens met hemelse kracht in hun hart mocht ingaan. Of zij op de juiste wijze er eens om verlegen werden. Of ze wilden inzien dat ze niet komen willen; dat ze er nog niet aan toe zijn door de Heere Jezus aangenomen te worden, omdat ze nog niet begerig zijn om Hem in het Avondmaal te eten en te drinken. Dat de Heere hun ogen mocht openen en hen het juiste zicht geven op de hinderpalen en beletselen die hen tot nu toe van Jezus afhouden. Dat Hij het hen door de kracht van Zijn Heilige Geest zo bang en benauwd wilde maken dat zij hun hoop niet langer in zichzelf of bij andere schepselen zouden zoeken, maar dat ze eens met recht hulpeloos en radeloos werden en zo in waarheid tot de Heere Jezus mochten komen. Voorzeker ze zouden door Hem ontvangen worden, want Jezus ontvangt de zonderen en eet met hen.

En u, oprecht gelovige zielen, die vanmorgen tot de Heere Jezus in Zijn heilig Avondmaal gekomen bent door de geest van het ware geloof. U, die daar door Jezus ontvangen bent aan Zijn tafel van hemelse genade, en samen met al de heiligen met Hem gegeten en gedronken hebt tot uw zaligheid en tot troost van uw ziel.

- Overdenk toch in uw hart al de weldaden, die u heden

opnieuw van de Heere ontvangen hebt. Zoek Hem daarover te danken, te prijzen en te verheerlijken. Wil het minste dat u van de Heere genoten hebt toch hoogachten. Zoek uw zonden en onwaardigheid op de juiste wijze in te zien. Dan zult u ook zelfs van het minste kunnen zeggen: Het is alles vrije genade, wat mijn dierbare hemelse Vader en mijn Zaligmaker aan mij, onwaardige, schenkt. Laat ik Hem toch maar hartelijk loven en dankbaar zijn.

- Bent u met veel zwakheid, duisterheid en onvruchtbaarheid aan des Heeren Avondmaal geweest? Kleven u nog zeer veel bederf en zondige gebreken aan, waarover u moet treuren en smartelijk klagen? Laat het u toch genoeg zijn dat Jezus de zondaren ontvangt en dat Hij het geheel volkomen hulpmiddel is tegen al uw zondige gebreken. Zie dan maar, door de geest van het oprechte geloof, van uzelf af. Kom maar met al uw gebrek tot de Heere Jezus. Leg u aan Zijn voeten neer en wacht op Zijn genade. Hij immers zal u zeker aannemen en helpen, want dat heeft Hij u overal in Zijn heilig Woord beloofd. Hij heeft in Zijn Heilig Avondmaal het verbond aan u bevestigd. Hij is de Waarheid en het Leven zelf, de Getrouwe en de Onveranderlijke. Hij ontvangt immers de zondaren en helpt hen.
- Zoek toch met ernst om alle dagen door Gods genade meer tegen uw ongeloof te strijden en afhankelijk te zijn van Jezus' hulp en genade. Wend u toch steeds met al uw tobberijen en de nood van uw bevinding tot Hem. Leer steeds op Hem te zien, te wachten en

te vertrouwen. Hij is de Held bij Wie hulp besteld is voor u en voor alle arme gelovigen. Hij ontvangt de zondaren, hoe ellendig en diep ongelukkig ze ook zijn. Och, leer het toch geloven. Hij heeft u reeds aangenomen en Hij zal u steeds weer aannemen. Als u maar tot Hem komt, zal Hij u nooit Zijn genade of hulp weigeren.

- Maar strijd en arbeid wel dagelijks door genade om de wereld te verloochenen en uw boze vlees en lusten te kruisigen. Tracht steeds uzelf nabij de Heere te houden en u van Zijn genade meer en meer te verzekeren. Dit is het waar alles op aankomt. Jezus heeft alles verlaten om u te ontvangen en aan te nemen. Als u ook maar alles wilt verlaten en Hem ontvangen en aannemen, dan zal alles voorspoedig met u gaan. Dan zal Hij u in alles sterken en helpen. Als u uzelf maar geheel aan Hem wilt overgeven, dan zal Hij u leiden door Zijn raad en u hierna ook eenmaal in Zijn heerlijkheid ontvangen. Daar zal Hij dan met u, en heel het zalige volk met Hem, eeuwig tezamen met Abraham, Izaäk en Jacob aanzitten en eten aan de tafel van de bruiloft des Lams.

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

In open envelop zonder postzegel zenden aan:

Pieters Grafisch Bedrijf bv
Antwoordnummer 5
4500 WC GROEDE

Uitgave

STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

REVERIEIL-SERIE

Voorzitter

Ds. J. Westerink, Urk

Secretariaat

Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld

storten op ING Bank nr: 581492

t.n.v. Penningmeester

“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 9,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen

(bij voorkeur schriftelijk) aan:

Pieters Grafisch Bedrijf bv,

Postbus 12,

4503 ZG GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl

www.reveilserie.nl